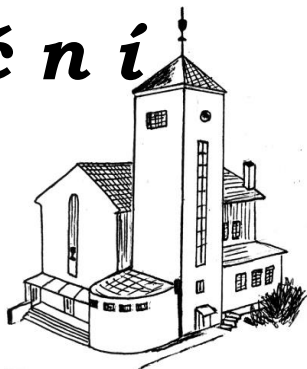

Velikonoční Sborové listy 2020

Českobratrská církev evangelická, sbor Mšeno u Mělníka

Alfa i Omega

„Neboj se. Já jsem první i poslední, ten živý; byl jsem mrtev – a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu.“ (Zj 1,17-18)

Obvykle si o Velikonocích připomínáme událost, které se stala za vlády římského prokurátora v Judeji Piláta Pontského (26-36 n.l.) v předvečer hlavního židovského svátku Pesah. Byla to poprava ukřižováním Ježíše z Nazaretu. Ale hned po tomto svátku („první den po sobotě“) se začaly dít divné věci a ty měly zásadní význam pro vznik křesťanů. Ježíš se začal zjevovat svým vyděšeným učedníkům. A ti, když se trochu vzpamatovali, dostali od něho úkol: jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všecko, co jsem vám přikázal (dle Matouše); podobně u Marka: jděte do celého světa a kaďte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen, kdo však neuvěří, bude odsouzen a – jak čteme – „Oni pak vyšli, všude kázali a Pán s nimi působil a jejich slovo potvrzoval znamením“. Tím vyprávění evangelií končí. Řeknete: a to je všechno? Vypadá to tak poklidně, jakoby se nic tak hrozného nestalo. Učedníci (nyní apoštolé) měli v podstatě dělat to, co dělali už předtím. Církev se pomalu rozmáhala, až vytlačila jiná náboženství a

stala se dominantní po celém tehdy známém světě. Tak prosté to ale rozhodně nebylo.

Pomněme, že Ježíš vystoupil na veřejnost s prohlášením: naplnil se čas a přiblížilo se království nebeské. Čiňte pokání a věřte evangeliu (tj. této zprávě). A byl to on sám, kdo svými slovy a skutky nenechal své učedníky na pochybách, že je to právě on, s nímž toto království přichází na svět. Pak ale, uprostřed úspěšného turné, náhle začal učedníkům vykládat, že musí do Jeruzaléma, kde bude zabit a třetího dne vstane. Tomu nemohli učedníci uvěřit, ale tak se i stalo. Co to mělo znamenat? Nenaplnil se tedy čas a nepřiblížilo se království Boží! To je povzdech umírajícího času. Povelikonoční čas je čas jiný. Je cítit ve vzduchu. Ježíš vstal z mrtvých jako Kristus! Všichni cítí, že situace je nová. Přesto jsou ještě dvě generace po oněch událostech přesvědčeny, že království Boží je blízko a že Ježíš si jen na chvíli „odskočil“ na nebesa a ještě za jejich života se vrátí „v moci a slávě“. Proto jsem vybral text (Zj 1, 17-18) psaný v době, kdy už tato naděje pohasla.

Ježíš Kristus je počátek (alfa) nového času a zároveň konec - vyústění času - omega (poslední písmeno řecké abecedy). Dějiny spějí z bodu alfa k bodu omega. Je to cesta dílčích úspěchů a mnohých pádů – ale směr je jasný.

Jan Kozlík

POD OCHRANOU BOHA

Aktuální zpracování Žalmu 91

Kdokoli hledá útočiště pod záchranou Nejvyššího
a skrývá se ve stínu Všemohoucího,
ten hovoří k Bohu:

Jsi moje důvěra. Jako nedobytný hrad jsi.

Jsi můj Bůh, moje opora a moje naděje.

Zachraňuješ mě, když se mě zmocní panika a strach.

Uvolňuješ pouta zoufalství, která mi brání v hlubokém dýchání.

Troufám si uvěřit, že mě chráníš před neštěstím.

Když se cítím vydán na pospas, zakryješ mě orlími křídly.

I když se všechny dveře přede mnou zaklapnou, zůstaneš mou cestou a cílem.

Tvá pravda je víc než jakákoli mediální informace.

Protože tvé slovo mi přináší pravdu, která uzdravuje můj život.

Nemusím skrývat skutečnost, že se bojím noci,

nebo že se bojím ráno vstát

a brát věci, kterých se snad mohli dotknout infikovaní,

protože ve vzduchu dřímá nebezpečí a číhá všude, kde se pohybují.

Mor se vkrádá ve tmě a přináší s sebou zkázu.

Ale: Nemusím být zděšený. To mi říkáš.

Znovu a znovu jsem šokován čísly a prognózami.

Na celém světě lidé onemocní a umírají

nebo jsou ohroženi, infikováni, oslabeni -

a zjevně jsou bezmocně vydáni nákaze napospas.

Kdykoli to také může ovlivnit mě nebo lidi,

které miluji a jsou blízko mému srdci.

Kliniky a infekční stanice jsou přeplněné,

Lékaři a zaměstnanci nemocnic pracují na hranici vyčerpání.

Panicky se nakupuje, regály v ochodech se vyprazdňují.

A znovu a znovu vidím také lidi, kteří ohrožují ostatní,

protože vše zlehčují a uctívají svůj vlastní názor.

Jak si mám udržet tvář v tvář této hrozbě víru,

že se neštěstí vyhne právě mě?

Že bych mohl ještě jednou z toho vyvážnout?

Že nebudu zasažen?

V mé nejistotě čtu Tvé vzácné slovo:

Důvěřuj mu, protože Bůh, Pán, je tvou jistotou.

Vaše jediné útočiště zůstává stále On, Nejvyšší.

Žádné zlo tě nepotká, žádné soužení se nepřiblíží k tvému domu.

Boží příkaz jeho andělům slyšíme stále:

Měli by tě chránit na všech tvých cestách.

Ano, měli by tě nosit na rukou,

aby ses nezranil.

Nezapomeň, když se ti zdá

tvoje situace stále nebezpečnější:

Je to, jako bys musel překročit jedovaté hady

a projít kolem divokých zvířat.

Ale Bůh tě má stále na očích.

To je to, co Bůh o tobě říká,

protože tě zná a miluje:

„Jsi moje dítě, proto tě chci zachránit;

znáš moje jméno, proto tě chci chránit.

Voláš mě, proto tě chci vyslyšet.

Jsem u tebe v nouzi.

Chci tě vytrhnout a dát ti novou existenci.

Chci tě nasytit dlouhým naplněným životem

a nakonec ti přinést spasení. “

Sláva Otci, Synu a Duchu svatému,

jak to bylo na začátku, teď a navždy,

a od věčnosti k věčnosti.

Amen.

Caritas Führer, Drážďany, 19. března 2020

**K velikonočním svátkům roku 2020
zdravíme z Drážďan naše české přátele!**

Oslovujeme Vás biblickým slovem ze Zjevení 1, verš 18:

„Kristus říká: Byl jsem mrtvý, a aj, jsem naživu od věčnosti do věčnosti a mám klíče smrti a pekla.“

Caritas Führer k tomu píše:

Mnohokrát jsme slyšeli, že lidé byli klinicky mrtví a byli oživeni resuscitací. Přesto na nás každý takový případ velmi zapůsobí.

V mé rodině koluje příběh, který je poněkud zvláštní: jde o jednu „prababičku“, která neočekávaně zemřela jako mladá dívka. Údajně, což převyšuje všechnu naši fantazii, se s hrůzou probudila v márnici. Její náhlé zjevení v rodičovském domě bylo pro rodinu nejprve skutečným šokem, pak teprve následovala radost. Později se to vysvětlovalo tak, že byla „zdánlivě mrtvá“. Ještě se vdala a žila mnoho let, dosáhla vysokého stáří.

Zcela jinak je tomu u Krista, o kterém mluví očitý svědek Jan. Že by mohl být ukřižovaný pouze „zdánlivě mrtvý“, je pokud vím podle

lékařských poznatků nemožné. Takové mučení a vykrvácení nikdo nemůže přežít.

Když Kristus říká: „Byl jsem mrtvý“, pak mluví o jedinečné zkušenosti, o které může mluvit jen ten, který zakončí větu svědectvím: „Jsem naživu.“; a to ne pouze na omezenou dobu, tak jak je dána lidem zde na Zemi.

„Od věčnosti k věčnosti“ - to moje hlava nebere. Popisuje to dimenzi, ve které nemůžeme myslet s představou plynoucího času.

Zmrtvýchvstalý při svém skonu vstoupil do prostor a rozměrů, kterých se já sama děším. To mě utěšuje. „Smrt a peklo“ vidím jako obrazy pro život u ledu a neodvolatelně vzdáleného Boha, které ztrácí svou děsivost, když k nim má přístup Ježíš Kristus.

V žádném případě se nemohu ztratit. Najde mě, otevře dveře a odvede mě domů.

Takovou zprávou mohou být Velikonoce. Nejen na Velikonoce. Denně. Ve mně.

My z naší fary Vám přejeme, při všem co nás blíže spojuje:
Novou důvěru v Boží slovo a velikonoční zaslíbení!

Caritas Führer a farář Dr. Michael Führer

Velikonoce z pohledu čtenáře bible

Velikonoce byly podle Bible svátkem nekvašených chlebů. Tento svátek pocházel ze Starého zákona. V tento sváteční den pontský Pilát (správce římského území), tradičně uděloval jednomu z odsouzených a souzených milost, a to podle přání přítomných kněží zákonodárců a ostatního lidu. Pilát ani Herodes neshledali na Ježíšovi nic, proč by měl být odsouzen k smrti. Před Piláta byli předvedeni dva muži - Barnabáš, který byl uvězněn za vzpouru a vraždu a Ježíš Kristus. Na otázku koho mám propustit, shromážděný lid jednoznačně požadoval Barnabáše. Na otázku Piláta, čím se Ježíš provinil, dav křičel: „Ukřižovat“. Už na počátku našeho letopočtu zvítězila vůle lidu. A zřejmě pro klid v zemi vydal Pilát Ježíše k ukřižování. Podstatné je zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Ježíš se zjevil svým učedníkům. Až, když uvěřili, že je to on,

vystoupil na nebesa. Možná pro ty, kdo bibli nečetli, je překvapující, že o této události najdeme v Bibli jen asi 20 stránek, a to ještě ve čtyřech Evangeliích (Marka, Matouše, Jana a Lukáše). Jsou obsahově stejná, některé odstavce v jednotlivých evangeliích odlišně rozvedené. Ale v podstatě je to popis stejných událostí různými autory, takže bychom to mohli zúžit na pět stránek. Pro představu - Bible má 1356 stránek textu. Počet se může lišit podle vydání. Asi bychom o této nejvýznamnější události křesťanství čekali více popsaných stránek.

Josef Havel

Velikonoce 2020

Žiji v malé obci, která každý rok pořádala týden před Velikonocemi jakýsi kurs pro děti, kde si mohly vyrobit věci spojené s velikonoce /pomlázky, kraslice, beránci atp./ a za odměnu dostaly mnoho čokolád a dalších laskomin. A mě to přišlo vždycky líto. Nemám nic proti udržování pohanských zvyků, jako je pálení čarodějnic a bití pomlázkou. Ale člověk by měl myslet i na své bytí. A v té vyváženosti je síla. Když byly Velikonoce padesát let jen jako TO pondělí, bylo to smutné. Takto smutně prezentoval Velikonoce stát, tak se není co divit. A dodnes mu to trochu zůstalo, protože v pondělí je státní svátek velký (obchody jsou zavřené). V pátek je nyní už konečně také státní svátek, ale ten malý (obchody jsou otevřené).

A tak zpět k obci, kde si člověk mnohé uvědomí podrobněji. Je nadlidské se pokusit udělat zde podobnou akci pro děti (třeba i s ještě více cukrátky), která by odkazovala k zelenému čtvrtku a velkému pátku. A tak jsem trochu rád, že se nebude konat nic. Abyste mi rozuměli dobře. Nekritizují tu obec. Ale pokouším se ukázat obecnější děj, který je mi nadějí pro letošní zvláštní Velikonoce. Vlivem výjimečného stavu, bude umenšeno všeobecné veselí a pití v nálevnách všeho druhu, a tak alespoň teoreticky, zbude více prostoru pro naše vlastní Velikonoce, abychom dali šanci jejich pravému smyslu.

Cosí bych si k tomuto dovolil dodat.

Snad jako mnozí, jsem někdy v kontaktu i s lidmi, kterým neříká víra nic a nebo mají dokonce slova pohrdání. A takoví se často ptají, proč slavíme jako největší svátek umučení a smrt. (A dodejme, že za to částečně ani nemohou, protože vidí v pátek každý rok v televizích tytéž záběry trýzněných Filipínců... a v neděli nevidí nic...) Dokonce z pohledu jiných kultur je to ještě podivnější, protože takový Japonec neumí pochopit, proč máme na každém rohu vystaveny popravčí nástroje (rozuměj kříže). Je to jako kdyby ve Francii byla všude gilotina a v Rakousku zase stovky šibenic. A tak je dobré vědět a jiným připomínat, že to co slavíme je pravý opak smrti - tedy zmrtvýchvstání, kterému ovšem musí smrt zákonitě předcházet. A ještě bych tu rád připomenul ono tajemno, že vzkříšení je něco zcela nového a nám neznámého. Není to tedy něco jako návrat z klinické smrti, není to ani resuscitace, není to ani exhumace, prostě nic k čemu bychom to přirovnali. A není to ani Ježíšovo znovuoživení Lazarovo. Je to jen vzkříšení Ježíše samého, kterého přece ani nejbližší nemohli nejprve poznat, když chodil mezi nimi. To proto, že byl zcela jiný a přece to byl on. Tak tajemné i zázračné a přitom velmi radostné je poselství Velikonoc. Tedy těch nedělních Velikonoc (jichž by ovšem bez pátku nebylo), jak je vnímám já. A za pondělí jsem také rád. Nemusí se pracovat a jeden má alespoň trochu času si to vše ještě dopromyslet či si k němu ledasco přečíst.

A opět něco k aktuálnímu dění. Mnoho se nyní mluví o prázdnotě (ulic, divadel, parků, sportovišť, náměstí, škol a zejména tedy pro nás kostelů). Ale chcete-li nějakou naději, pak si připomeňme hlavní prázdnotu Velikonoc. A tou je zející prázdnota Ježíšova hrobu, která mnohým naháněla i hrůzu. A jak to byla pro nás a pro lidstvo skvělá zpráva! Když není Ježíš tam, musí být tedy tady, s námi. A to je dobré. Nebo spolu s Bohumilem. Hrabalem: neuvěřitelné se stalo skutkem. Stejně tak je to i s lidmi. Oni se nikam neztratili. Jsou zde stále a je na nás, co s tím uděláme. I Ježíše, který jde Jeruzalémem, můžeme nevidět, když budeme chtít. A lidé jen tak mimochodem nebudou v částečně volný čtvrtek a úplně volný pátek okupovat nákupní a zábavní a sportovní centra všeho druhu. A také jen tak náhodou, přišla tato doba koronavirová do Evropy tak nějak skoro přesně na postní období. Všimli

jste si? Bůh je velmi milostivý, dobrotivý i laskavý a má nás velmi rád, jak se ukazuje neustále. I tak nám pomohl se trochu probrat.

Ještě mi dovolu text trochu aktualizovat v místě i čase.

Vzpomněl jsem si na jeden text Tomáše Halíka, kde vzpomíná na malé komorní bohoslužby, konané v podzemní církvi za normalizace. Často je sloužil třeba jen pro pár přátel i u nás v Kokořínském dole. Jsme o čtyřicet let dál a starší, ale dovedu si představit, že nějak podobně budou vypadat Velikonoce mnoha duchovních i letos. S pandemií této neblahé doby komunismu nás pojí ještě jeden přírůstek. Mnoho lidí nazývá ústenky náhubky. V oné době platil zákon, kterému se neříkalo jinak, než náhubkový. Nemějme pocit, že jsou to náhubky, co musíme nosit. S rouškami se vytratila individualita a identita (jistě jste si všimli jak nesnadno poznáváte i přátele). A také s nimi jde obtížněji mluvit. Ale jde to a nebo se dá alespoň psát. Chápu i to, že by se kdekomu hodilo, aby lidé přestali štkat. Zdraví a životy lidí jsou nesmírná hodnota, ale stejně cennou hodnotou jsou i lidská důstojnost a zejména svoboda. Když na to zapomeneme, půjde zase později kdekomu z nás o zdraví a nebo i o život. V mnohém jsme již standardní demokracií, ale nemalý rozdíl mezi námi a oním pověstným „západem“ je viditelný dodnes. V těchto dnech doslova – při pohledu na ulici, na televizi – kamkoliv.

Vraťme se ovšem zpět k Velikonocům. Tento čas zkoušky, který jsem chtěl připomenout, mnohé o lidech vypoví. Tak jako každé období větší zátěže, ukáže se, co je v lidech obecně i v každém z nás dobrého i špatného. Ukáže se lépe, než v běžném životě, kdo myslí víc na druhé a dovede pro ně i něco udělat a kdo upřednostní spíš sebe. Lidé se vybarví, podle povah a skutků svých, tak jako když sundá Vojtěch Jasný rukou Jana Wericha pověstné černé brýle své kočce ve filmu Až přijde kocour.

Ale nejen na druhých lze své barvy pozorovat. I sami na sobě. Každý přece známe stav nemoci. Tedy že najednou nemůžete jít kam jste chtěli, dělat co jste měli v plánu, a tak. A tohle je podobné, i když vím, že trochu jiné (už jen proto, že zde u většiny našťestí chybí bolest). To podstatné ze stavu omezení zůstává. Musíme mnohé vyloučit, vyškrtnout a odklonit, abychom měli prostor najít to skutečně důležité.

Jen mne někdy tak napadá, o kolik toho budeme muset ještě přijít, abychom to důležité objevili. A to platí obecně. Každý má víc času, aby si to uvědomil. Jistě bude spousta těch, co se více najdou ve své sbírce známek, v individuálním sportu, v jídle či ve svých peněžích. Ale já zůstávám optimistou a věřím i si přeji, aby bylo i více těch, co si uvědomí, že důležité jsou vztahy, lidé a jejich duchovní cesta. A tak jsem se jistou oklikou vrátil ke křesťanským Velikonocům. Ono totiž na těch pondělních velikonocích si toho mnoho neuvědomíte. Ale pašijový příběh Ježíše Krista je natolik silným motivem, že se k němu lze upnout.

Na úplný konec ještě něco k dnešní podobě a výzvě pro křesťany. Ukazuje se, že na chození do kostela víra nestojí. Církev možná, ale víra ne. Může se tím vším tak posílit osobní vztah každého křesťana k Bohu, který mohl být trochu zakrytý pouhým dojitím si do kostela. A nakonec to mohou být letos mnohem křesťanštější Velikonoce, než minulý rok. Na Velikonoce se nechodí do kostela tak masově jako na půlnoční, ale když jsme teď všichni doma, věřím a doufám, že se k Bohu obrátí víc lidí, než kdyby byly kostely otevřené. Už také kvůli tomu, co se okolo nás děje. A ještě jedno pozitivum mne napadá. Vedle individuálního prožitku, je tu i jistý návrat k textu a k Písmu. Tím jak ubylo vnějších podnětů, je čtení a promýšlení textů tím, co nás přivádí blíž k velikonočnímu tajemství. Vždyť každý z nás známe, že i když si myslíme, že to vše již známe téměř nazpaměť, při každém novém čtení na které máme čas, vidíme věci jinak a nově. Z obecnějšího pohledu řekněme psychologického je to tak, že se kdysi předpokládalo, že na místo bohů nastoupí věda a technika. Pak jsme slyšeli cosi o některých ideologiích. Posléze třeba o ekonomismu a dnes zase o zábavě či moderních technologiích. Pravda je ovšem ta, že když lidem ubylo Boha, nenastoupilo něco jiného, ale přibýlo jen pověr, mýtů, duchovně a modloslužeb. Vezměme to jako dobrou zprávu. Lidé Boha potřebují, ať už se to vezme z jakéhokoliv konce. A tyto Velikonoce, budiž nám svou konstelací, kterou nám připravil Bůh, jako výzva a příležitost k šíření evangeliální radosti, která nebývá bez uskromnění a možná i kousku bolesti. Tak já rozumím dnešní situaci, a proto jsem se rozhodl sepsat pro vás a větší slávu Boží tento text.

Michal V. Hanzelín

Jak nástup koronaviru změnil náš život

Nikdo asi nepochybuje o tom, že pandemie koronaviru změnila a ještě změní naše životy. Obrátili jsme se na lidi z okruhu mšenského evangelického sboru a položili jsme jim tyto otázky:

- 1. Co se změnilo ve Vašem životě po nástupu koronaviru a vyhlášení karantény?**
- 2. Prožíváte strach?**
- 3. Co Vám dává naději a sílu?**
- 4. Jak se chystáte na Velikonoce. Budou s nějak lišit od těch loňských?**

Přinášíme zaslané odpovědi:

1. Způsob výuky, skypování, webináře, tedy všechno od základu. Více spánku. Více ticha - ne v domě, ale ve městě.
2. Někdy.
3. Lidská soudržnost, tolerance. Modlitby a některé biblické texty. Cesty do přírody. Kniha. Vtipy na facebooku. Oříšky a rozinky.
4. Překládám texty pro Velikonoce, těším se a těším. Ano.

Helena Šimková

xxx

1. Nemohu si jít nakoupit - jsem senior a jsou zrušené tudíž aktivity, na které jsem byla zvyklá.
2. Určitě ano - aby se nestalo nic hlavně dětem, rodině, abychom to přežili všichni ve zdraví.
3. Věřím, že společnými silami se nakonec vše zvládne - je úžasné, jak se lidé semkli a jsou ochotní pomáhat.
4. Určitě ano - letos nebudeme přijímat koledníky, kterých jiné roky chodí minimálně dvacet ale až třicet. A nesejdeme se celá široká rodina - nebudou vzájemné návštěvy.

Marta Pšeničková

xxx

1. Jak už to chodí, když o něco přijdeme, tak si to teprve pak uvědomíme. Chybí mi volnost pohybu venku, a to víc než kdy předtím.
2. Hlavně o své blízké, ale je to spíše obava, strachem bych to vyloženě nenazývala.
3. Naději mi dává víra to, že se díky aktuální situaci lidi alespoň trochu zamyslí a změní svůj život k lepšímu. Vše se vždy nějak vyřeší. Těší mě, že se v téhle krizové situaci dokážeme za sebe postavit a pomoci si navzájem jako národ. Škoda jen, že to neumíme i v jiných záležitostech - třeba s životním prostředím.
4. Zatím nijak, v izolaci je prožiji zřejmě soukromě a v tichosti. Možná vyzkouším barvení látek místo vajec! Zřejmě ve všem, ale co se dá dělat. Změna je život.

Anna Skopcová

xxx

1. Přibyl čas strávený s dětma, s rodinou. pro někoho noční můra, pro někoho i přes obtíže, požehnání.
2. Vyjádřil bych to citátem - Pompa mortis magis terret quam mors ipsa - průvod smrti děsí víc než smrt sama. Ale stále je dobře mít na paměti - Memento mori - Mysli na smrt.
3. Že lidstvo přežije všechno a z každé krize lze vyjit silnější a odnést si pozitiva.
4. Zatím se nechystám a lišit se v podstatě nebudou. Snad jen že lze děti zabavit tím, že je člověk vyšle na minimálně dvoumetrové vrbové proutí, aby při pomlázce byl dodržen hygienický požadavek. 😊

Miroslav Hrdlička

xxx

1. Změnilo se to, že v lese je najednou více lidí a já nemám klid na lezení po skalách.
2. Ano prožívám strach, že mi někdo pod skálou šlohe kolo.
3. Sílu mi dává, motivace abych to rychle vylezl a nedělal lidem opičáka jako v sobotu a naději že v té roušce mě nikdo nepozná...
4. Na Velikonoce se chystám do skal, myslím, že se ničím od loňských neliší...má snad být pěkně jako v loni.

A dodatek za 6: Přátelé ,vůbec nechci zlehčovat tuto situaci..Ale pokud je tenhle virus od Boha, neuděláme s tím nic...pokud od lidí...PAK NAM POMAHEJ BŮH.

Petr Pavelka

xxx

1. Bylo třeba se přizpůsobit dané situaci, zajistit roušky, nepodléhat panice a masírování sdělovacích prostředků. Naštěstí máme ve Mšeně zahradu a chalupu, kde se můžeme bez problému „vyřádit“ bez roušek a virů. V Mostě bydlíme v rodinném domku, můžu vyrážet a relaxovat do mysliveckého revíru. Došlo k utlumení sousedských návštěv a debat (postihlo více manželku). Jako důchodci v pokročilém věku jsme už něco zažili a dokážeme se bez problémů uskromnit, což naše mládež už neumí a nechce . Třeba tato situace přivede lidi k zamyšlení, že nic a nikdo neroste do nebe.
2. Abych se nerouhal , ale nemám.
3. Spoléháme na alternativní medicínu založenou na aplikaci kysličníku chloridického , který je trnem v oku farmaceutické loby , je účinný a laciný.
4. Velikonoce budou letos elektronické, dárky se budou předávat mezi dveřmi. Návštěvy budou omezeny, zrušeny. Budeme vzpomínat na vnuka a těšit se z pravnuka.

Pavel Trýzna

xxx

1. Omezený pohyb venku. Nejsem zvyklý sedět doma. Půl dne to vydržím, ale druhý půl den rád dělám něco na vzduchu. Ale práce za stolem mám dost.
2. Z koronaviru zatím ne, ale kdybych měl vylézt na skálu, to bych strach měl.
3. Síla mi v posledním roce ubývá, ale to je věkem, naděje na zlepšení si nedávám, učím se s tím žít.
4. Velikonoce budou za zavřenými dveřmi. Pustím si Velikonoční mši připravovanou evangelickým sborem ve Mšeně.

Josef Havel

xxx

1. Děti doma, pomoc s jejich úkoly, nemožnost stýkat se osobně s přáteli.
2. Ano, hlavně o svou rodinu.
3. Víra, že vše dobře dopadne, ale zároveň obavy, že se tento virus bude cyklicky opakovat.
4. Na Velikonoce se nijak zvlášť nechystám. Lišit se budou, stále platí karanténa.

Alena Kaulerová

xxx

1. Starám se o svého vnuka, který nemůže chodit do školy a jeho matka je lékařka samoživitelka.
2. Ne.
3. Jsem optimista a těším se na nedělní bohoslužby.
4. Velikonoce vnímám jako největší církevní svátek v roce.. Nikdy jsem to nevnímal jako komerční záležitost.

Josef Maincl

xxx

1. Především aktem uzavření škol, jakožto majitel dvou dětí základní školou povinných, přišla neodkladná potřeba se o ně starat dennodenně. A k starosti a hlídání samotnému, přibýlo zanedlouho i domácí vyučování. Někteří moji přátelé je praktikují dobrovolně. Já jsem se však rozhodl se této radosti vzdát a nyní je tedy praktikuji nedobrovolně. A s vyučováním dětí na dálku, vytanula před námi v obřím rozměru, už pozapomenutá otázka, a totiž: jsou domácí úkoly cvičením pro děti a nebo pro rodiče. Propad příjmů a roztrhání sociálních sítí pro lidi, kteří se ještě nestihli modernizovat a věřili na sociální sítě, které nepotřebují elektriku, to už jsou pak jen malichernosti. Ovšem všeho do času.
2. Částečné. O druhé. Bojím se o mnoho konkrétních nemohoucích, malomyslných, starých či jinak ohrožených lidí.
3. Neomezil bych to jen na tuto dobu. I v jiné těžké časy, je to: Láska, hudba, přátelství, umění, víra, moudrost (moudrých).
4. Vlivem výjimečného stavu, bude umenšeno všeobecné veselí a pití v nálevnách všeho druhu a tak alespoň teoreticky, zbude více prostoru pro naše vlastní Velikonoce, abychom dali šanci jejich pravému smyslu.

Michal V. Hanzelín

Výstava Betlémů ve Velkém Újezdě a ve Mšeně

Adventní výstava Betlémů se konala o prvním adventním víkendu minulého roku v Muzeu Staré krásnosti ve Velkém Újezdě a následně od poloviny prosince až do Tří králů v evangelickém kostele ve Mšeně. Uspořádali a připravili ji manželé Jitka a Miroslav Hrdličkovi ze Mšena. Na pozvánce oslovili zájemce pozdravem „Vážení Zeměplanetáci.“ Pokud jste se chtěli dozvědět, co tím míní, mohli jste se při návštěvě výstavy přečíst následující vysvětlení: „Všichni bez rozdílu pleti, náboženství a všeho možného i nemožného jsme obyvateli planety Země, proto bychom si měli pomáhat, pečovat o své bližní i o místo, kde žijeme.“ Po skončení výstavy jsem se sešel s Mirkem Hrdličkou a položil mu několik otázek.

Jak vznikla myšlenka uspořádat tuto výstavu i zde v kostele?

V roce 2018 jsem s manželkou pořádali v našem Muzeu Staré krásnosti ve Velkém Újezdě první výstavu Betlémů o prvním adventním víkendu. Chtěli jsme pokračovat i letos. Napadlo nás, že by stálo za to přenést tuto výstavu do Mšena sem do kostela, aby ji mohlo vidět více lidí.

Kolik Betlémů jste zde vystavovali?

Kolem dvaceti.

Byly všechny vaše?

Až asi na dva, které jsme si vypůjčili. Dávali jsme je dohromady od roku 2017. Nejsou součástí naší stálé výstavy v Muzeu Staré krásnosti. Vystavujeme je pouze v Adventu a o Vánocích.

Kolik lidí se přijelo podívat do Újezda?

Kolem čtyřiceti, přímo ze Mšena tři.

Výtěžek dobrovolného vstupného byl určen na tzv. diatábor. Proč zrovna tam?

O konání diatáboru jsem se dozvěděli od diabetoložky Lenky Petruželkové z motolské nemocnice v Praze. Je ošetřující lékařkou našeho syna Lojzy, který má cukrovku. Při péči uplatňuje nejnovější léčebné metody. Pomohla nám s obstaráním sensoru, který digitálně měří hladinu cukru v krvi v průběhu celého dne. Ona sama jezdí jako lékařka na tábory pro děti s cukrovkou – www.diatabormotol.cz. Protože nám pomohla, rozhodli jsme se podpořit právě tento tábor. Jen

bych chtěl ještě dodat, že její otec - onkolog Luboš Petruželka - loni 28. října obdržel od prezidenta republiky vyznamenání - medaili za zásluhy.

Kolik peněz se na diatábor vybralo?

Šest tisíc- dva a půl v Újezdě a tři a půl ve Mšeně. Už jsme je odeslali.

Kdo navštívil výstavu ve mšenském kostele?

Děti ze mšenské mateřské i základní školy, návštěvníci bohoslužeb a náhodní kolemjdoucí.

Mělo uspořádání výstavy smysl?

Jednoznačně. Lidé si mohli prohlédnout betlémy a taky získali povědomí o diabetu.

Michal Šimek (vyšlo v únorovém vydání měsíčníku Mšensko)

O mém hledání rodu Kozlíků ve Mšenu

Napřed legenda: v naší pražské rodině se traduje, že zakladatelem rodu Kozlíků byl loupeživý rytíř Kozlík, který žil u Pšovky. Byl chycen a popraven i se svými syny, kteří byli také lapkové. Starý Kozlík byl lámán kolem, osm synů oběšeno v Mělníce nebo Mladé Boleslavi.

Bylo to napsáno ve staré rodinné kronice, kterou si můj otec pamatoval z dětství, ale jako kluka ho příliš nezajímala. Já jsem legendu znala od dětských let. Musela jsem být hodně malá a nechápala jsem, jak našeho předka mohli lámat na bicyklu, takže mi museli vysvětlit, že to bylo jiné kolo.

Ve 30. letech 20. století otcova teta Markéta Kozlíková/Háčková kroniku půjčila nebo prodala spisovateli Vladislavu Vančurovi, který motivy z ní použil v *Markétě Lazarové*. Kronika se zřejmě definitivně ztratila za 2. světové války, kdy byl Vančura zatčen a popraven Němci.

Pokusila jsem se po ní pátrat v roce 1996, kdy jsem se obrátila na Památník národního písemnictví. Sdělili mi, že pozůstalost po Vančurovi je velice torzovitá. Když byl za války zatčen Němci, veškeré písemnosti mu zabavili. Vědci v Památníku se na základě dopisu Vladislava Vančury jeho bratranci Mahenovi (vlastním jménem Antonín

Vančura), kde píše *Markéta Lazarová je z historie našeho rodu*, domnívali, že se jedná o Vančury z Řehnic a nenapadlo je, že by to mohla být historie rodu po přeslici. Oznámili mi, že můj dopis uložili k Vančurově pozůstalosti, aby tato informace byla zachována i pro pozdější badatele.

V Akademii věd mi dali kontakt na Vančurova dědice. Pan Jindřich Santar (1923 – 2012) byl druhým manželem Vančurovy dcery Aleny a třetím manželem herečky Reginy Rázlové.

S ním jsme vydedukovali, že pokud je *Markéta Lazarová je z historie našeho rodu*, mohla to být historie nikoliv Vančurů z Řehnic, ale po přeslici.

Pan Santar vlastnil rodokmen Vančurů z Řehnic asi od 15. století, ale žádnou Kozlíkovou v něm nenašel.

Jestliže je správná informace ředitele muzea v Mladé Boleslavi, že se jedná o pověst z 12 – 13. století, ani ji najít nemohl.

Obrátila jsem se i na musea v Mělníku a Mladé Boleslavi. Z Mělníku jsem dostala odpověď, že o loupeživých rytířích Kozlících nic nevědí, z Mladé Boleslavi, že se jedná o pověst z 12. – 13. století z pomezí Mělnicka a Mladoboleslavska (tam právě leží Mšeno!), kterou literárně zpracoval Vančura. Tím jsem se kruhem vrátila tam, kde jsem začala.

Žádný výsledek nepřineslo ani otevření archiválií z 2. světové války ve Vojenském archivu v roce 1998. Nic z Vančurovy pozůstalosti odvezené Němci se nenašlo.

Film *Markéta Lazarová*, který natočil režisér Jaromil Vlášil v roce 1967, byl vyhlášen nejlepším českým (a československým) filmem 20. století. Starého Kozlíka hrál Josef Kemr, Markétu Lazarovou Magda Vašáryová.

Když jsem se setkala v roce 1996 s Jaroslavem Kozlíkem, který pocházel z Mezného (z příbramské větve), zaujalo mne, že i v jejich rodině se traduje, že jejich předek byl loupežník v Brdech. Že by některý ze synů mého Kozlíka unikl popravě a dál pokračoval v Brdech?

Pokud se loupežnická legenda traduje i v nějaké mšenské rodině, uvítala bych jakékoliv informace na toto téma.

Mšeno jsem navštívila v roce 2001 a znovu 2006. Hledala jsem a fotografovala domy, kde kdysi bydleli mí předci.

Můj otec JUDr. Vladimír Kozlík (1914 – 2004), pražský advokát, musel mít za Němců rodokmen tří generací, dokazující jeho árijský původ. Tam našel nejstaršího Aloise Kozlíka, narozeného 1829 v Mělníku, který odešel do Prahy.

Své pátrání po předcích jsem tedy začala v matrikách Mělníka, kde před příslušníky našeho rodu žádní jiní Kozlíci nežili.

V zápisu Aloisova narození (*14.3.1829), jsem zjistila, že jeho otec byl Josef Kozlík ze Mšena.

Mšenské matriky prozradily, že v 18. století se ve Mšeně zároveň vyskytovalo deset manželských párů, které neustále rodily děti, které i často umíraly, jak to tehdy bylo obvyklé. Všichni muži byli řemeslníky – nejčastěji pekaři, krejčí, ševci, ale vyskytl se i bednář, truhlář, perníkář, punčochář, hřebenář, rukavičkář. Jejich manželky bývaly obvykle dcery jejich kolegů stejného povolání.

Vypisovala jsem si všechny zápisy rodu Kozlíků, zpracovala jsem i částečné rodokmeny jejich manželek, pokud to byly mé přímé předkyně. Jednalo se o rody Hosa, Konětopský, Váňa, Rampouch, Brojer, Vaněk, Mouka, Pokorný, Černohorský a Živný. Živných bylo ve Mšenu ještě víc než Kozlíků a byli velmi často zpřízněni.

Je pro mne záhadou, že žádný Kozlík nebyl zaznamenán ve dvou klíčových dokumentech 17. století – v *Berní Rule (1654)* a *Soupisu poddaných dle víry (1651)*, když Jan Kozlík, syn Martina z Lobče se narodil v roce 1647.

Nejstarší Kozlík, který se vyskytoval v oblasti, byl **Martin Kozlík** (narozen asi kolem 1615, +21.3.1697), který žil v Lobči. Jako svědek byl uveden v roce 1672 a 1673 (2x). Pravděpodobně jeho první manželka byla **Anna** (*~1620), matka jeho syna Jana narozeného v roce 1647, která musela zemřít před rokem 1672, kdy jeho manželkou už byla **Kateřina** (+10.3.1698 v Lobči). Kateřina byla kmotrou Václavova syna Jakuba (*1675). Jako kmotra byla zapsána v roce 1672, 2x v roce 1674, znovu v 1679.

S Annou měl Martin Kozlík nejméně dvě děti, pravděpodobně tři.

Byl otcem dcery Anny (*~1645), která se 21.11.1683 provdala za Jakuba Zahradníka z Lobče. Mnohokrát byla zapsána jako kmotra v letech 1671, 1674, 1680 (2x), 1681, 1682, jako družička v roce 1677. Martinův syn Jan Kozlík se narodil 20.6.1647 v Lobči.

Je pravděpodobné, že Martin Kozlík z Lobče byl otcem i našeho předka Václava (*~1643, +2.4.1701, oo Kateřina *~1643, +2.7.1704), není pro to ale jediný důkaz, je to jen moje spekulace. Václavův nejstarší syn byl pojmenován Martin, asi po dědečkovi.

Generace I.

Prvním doloženým zakladatelem rozvětveného rodu Kozlíků ve Mšeně byl náš předek **Václav Kozlík** (*~1643, +2.4.1701), primas mšenský. (Primas = primátor, první z konšelů města). Zemřel ve věku 58 let zřejmě ve funkci, do které nastoupil r. 1690. Před ním byl r. 1686 primasem Václav Parvus. Václav Kozlík byl v roce 1678 starším obecním, jak bylo zapsáno v zápisu narození jeho syna Eliáše Jiřího. Zřejmě se přistěhoval do Mšena až po roce 1671.

Jeho manželka se jmenovala **Kateřina** (*~1643, +~30.6.1704). Existuje záznam o jejím pohřbu 2.7.1704, který se vždy konal 48 hodin po smrti. Měli spolu nejméně devět dětí, z nichž všechny mimo Anny, která zemřela dvacetiletá, se dožily dospělosti. Pět jejich synů se stalo zakladateli větví, které se široce rozšířily ve Mšeně v dalších staletích.

Dobrymi přáteli jim byla zřejmě rodina Živných, v Mšenu hodně rozšířená, v které se dědilo v nejstarší době hlavně punčochářské řemeslo. Tři Kozlíkovi synové se oženili s dcerami z této rodiny. Živní byli často i za svědky na svatbách a křtech.

1. **Martin** *~1662, +6.3.1725, oo 24.2.1699 **Alžběta Hosová** *22.3.1682, +29.9.1742 – **větev A**
2. Kateřina *~1664, oo 27.11.1690 František Stolz
3. Václav *~1668, oo Anna – **větev B**
4. Jan *~1671, +21.4.1747, oo 28.9.1690 Alena Vodičková *26.5.1676, +25.1.1754 – **větev C**
5. Anna *25.7.1672, +8.9.1692
6. Jakub *25.7.1675, +20.6.1745, oo 3.11.1699 Lidmila Živná *~1686, +28.6.1748 – **větev D**

7. Eliáš Jiří *27.4.1678, +14.2.1745, oo 13.1.1704 Žofie Živná *~1687, +31.7.1738 – **větev E**

8. Bohuslav Prokop *2.7.1681, +25.5.1765, oo 6.11.1703 Alžběta Živná *~1676, +7.3.1765 – **větev F**

9. Maří Magdalena *6.4.1684, oo 18.11.1704 Václav Hosa *12.8.1685, +9.12.1735, rychtář – viz **rod Hosa**

Generace II.

větev A, z které pocházíme my:

A.II.1. **Martin Kozlík** (*~1662, +6.3.1725), nejstarší syn Václava Kozlíka a Kateřiny, byl „mladším rychtářem“.

Městský rychtář byl představený města, který spolu se staršími a konšely řídil správu města, jeho hospodářství a předsedal městskému soudu. Později přešla jeho pravomoc na voleného purkmistra a zůstala mu pouze pravomoc policejní. (Václav Elznic: Glosář pro rodopisce a kronikáře, 1978)

Oženil se 24. února 1699 s **Alžbětou Hosovou** (*22.3.1682, +29.9.1742), dcerou Jana Hosy a Alžběty (viz **rod Hosa**). Z tohoto svazku se narodilo třináct dětí, z nichž šest nepřežilo dětská léta:

1. Dorota Rozalie *15.8.1700 – nemanželský syn *František* *~3.1729, +12.10.1739
2. Kateřina *7.4.1702, +30.6.1702
3. **Jan Jiří** *26.6.1703, 1. oo 4.2.1727 Barbora Popelková *13.11.1701, +4.2.1733
2. oo 29.9.1733 **Veronika Konětopská** *13.2.1709, 16.8.1745
4. Veronika Petronila *27.5.1705, +6.1.1708
5. Matěj Kašpar *11.1.1707, +10.7.1758, oo 24.10.1728 Kateřina Vodičková *~1707
6. Pavel Ignác *25.1.1709, +4.1.1763, oo 22.9.1733 Kateřina vdova Hronová *~1710
7. Kateřina *22.11.1710, oo 25.11.1737 Jan Bartoš, syn Václava ze Skramouše
8. Alžběta *5.11.1712, +29.9.1716
9. Václav *4.7.1714

10. František *12.10.1716, +6.9.1720

11. Alžběta *5.2.1719, matka nemanželské dcery – *Alžběta Dorota* *21.1.1745

12. Veronika *21.3.1722, +4.3.1750

13. Rosalia *27.4.1724, +6.10.1724

ooo

II.2. **Kateřina Kozlíková** (*~1664), dcera Václava Kozlíka a Kateřiny, se provdala 27.11.1690 za **Františka Stoltze** (psáno též Štolc, Stolz).

Pocházel z rodu, který byl zmíněn už v *Soupisu poddaných dle víry (1651)*:

Kryštof Štolc (*~1611), manželka Magdalena (*~1601). Byla to jeho druhá manželka, vdova po Janu Wilsdorfovi, brali se 13.2.1645. I se synem Vilémem (*~1642) žili na statku lobečském.

Mates Štolc (*~1629) a jeho manželka Dorota (*~1632) byli zapsáni mezi lidmi ze Mšena. Tento Mates byl rychtářem panským (měl vrchní dozor), zatímco Jan Živný byl zároveň rychtářem města Mšena. Štolcovi byli silně rozšířeni ve Mšenu i v následujících stoletích.

Kateřina Kozlíková měla s Františkem Stoltzem devět dětí:

1. Václav Štolc *16.8.1691
 2. Bohuslav Štolc *10.8.1693
 3. Rosina Štolcová *28.7.1695
 4. Dorota Štolcová *10.11.1697, +
 5. Kateřina Štolcová *12.3.1699
 6. Lidmila Štolcová *19.10.1700
 7. Dorota Štolcová *10.2.1703
 8. Anna Štolcová *12.8.1709
 9. Rozalie Štolcová *30.9.1712
- Tento rod jsem dále nesledovala.

ooo

B.II.3. **Václav Kozlík** mladší (*~1668), druhý syn Václava Kozlíka a Kateřiny, měl s manželkou **Annou** jednu dceru – **větev B**:

1. Dorota Magdalena *13.1.1697

Další děti se jim ve Mšeně nenarodily, žádné další záznamy nebyly nalezeny; asi se přestěhovali na jiné místo.

ooo

C.II.4. **Jan Kozlík** (*~1671, +21.4.1747), třetí syn Václava Kozlíka a Kateřiny, si vzal 28. září 1690 teprve 14letou **Alenu (Helenu) Vodičkovou** (*26.5.1676, +25.1.1754), dceru Jiřího Vodičky. Vodičkové byli většinou provazníci.

Měli osm dětí, byli zakladatelé **větvě C**:

1. Dorota *?, +8.10.1697
2. Jakub Jindřich *19.7.1698, oo 20.2.1735 Alžběta Táborská (Říhová?) *~1700 ze Sovince, +18.10.1750 v Romanově
3. Jan Karel *19.6.1700, +24.9.1788, punčochář, oo Rozalie Huliciusová *~1712, +25.11.1796 v M. 102
4. Anna Dorota *24.3.1703, oo 9.9.1742 František Hájek *~1700, syn Václava
5. František Jan *6.2.1706
6. Matouš *16.8.1708
7. Václav *?, +4.3.1709
8. Rozina *17.8.1710, +22.4.1757

ooo

D.II.6. **Jakub Kozlík** (*25.7.1675, +20.6.1745), čtvrtý syn Václava Kozlíka a Kateřiny si vzal 3. listopadu 1699 **Lidmilu Živnou** (*20.12.1686, +28.6.1748), dceru mydláře **Jana Živného** a jeho manželky Doroty (rod **Živný** – **větev D**).

Jakub Kozlík zemřel nešťastnou náhodou při pádu ze schodů.

Měli sedm dětí – **větev D**:

1. Kateřina Lidmila *19.7.1700
2. Anna Helena *1.1.1702, oo 23.2.1727 Josef August ze vsi Důl
3. Dorota Salomina *18.4.1705
4. Václav Benedikt *6.2.1707, +21.11.1707
5. Kateřina *23.11.1708, +15.10.1740
6. Veronika *6.11.1713
7. Josef *17.3.1716

ooo

E.II.7. **Eliáš Jiří Kozlík** (*27.4.1678, +14.2.1745), syn Václava Kozlíka a Kateřiny zřejmě používal pouze druhé křestní jméno Jiří. Jeho manželkou se stala 13. ledna 1704 **Žofie Živná** (*25.6.1686, +31.7.1738), dcera Víta Živného (rod **Živný – větev E**).

Měli dvanáct dětí, z nichž nejméně polovina nepřežila dětství. Jejich kmotry byli: Jiřího sestra Kateřina a její manžel František Stoltz, Vojtěch Živný, Jan Mareček a jeho žena Anna nebo Václav Hosa, manžel nejmladší sestry Marie. Založili **větev E**:

1. Poxina Eleonora *26.8.1704, 1.oo Václav Popelka *23.6.1672, +27.9.1741, vdovec

2. oo 2.9.1742 František Krásný, syn

+Norberta

2. Jiří *25.4.1706

3. Kateřina Magdalena *28.3.1708, +7.8.1709

4. Dorota *13.1.1710, +

5. Dorota *20.1.1712, nemanž. Josef *~1743, oo 22.12.1768 Anna Zimonová *÷1741, +8.4.1772

6. Anna *22.7.1713

7. Kateřina *24.8.1715, +29.12.1721

8. František *8.4.1717, +

9. Rozalie *8.4.1717, +17.9.1717

10. Václav *÷1718, +29.9.1721

11. Eleonora *3.2.1722

12. Josef *÷1724, +23.12.1760, 1. oo 27.1.1750 Dorota Bizová *29.8.1722, +4.7.1755

2. oo 22.2.1756 Anna Kabrnová

*27.2.1718

13. Ludmila *8.7.1726

14. Martin *13.5.1731, +26.6.1732

ooo

F.II.8. **Bohuslav Prokop Kozlík** (*2.7.1681, +25.5.1765), nejmladší syn Václava Kozlíka se oženil 6. listopadu 1703 s **Alžbětou Živnou** (*.8.1685,+7.3.1765), dcerou barvíře Kašpara Živného (rod **Živný, větev G**).

Měli deset dětí, jejich rod byl nejpłodnější, nejvíce se rozšířil ve Mšenu v následujících staletích – **větev F**:

1. Václav *28.9.1704, +7.7.1770, pekař, oo 25.11.1726 Rozina Popelková *8.1.1704, +18.1.1768 – **F1**

2. Dorota *24.8.1706

3. Kateřina *~1708, oo24.7.1729 Jiří Rampouch *~1704, syn Václava

4. Jan *12.5.1709, +19.1.1772, 1. oo 18.5.1739 Rosalie Černohorská *12.5.1716, + př. 1745

2. 31.10.1743 Barbora Najmonová

*7.6.1724, +8.3.1772 – **F2**

5. Vojtěch *27.3.1711, +26.9.1744, 1.oo Kateřina *÷1711, +11.5.1739

2.oo 20.9.1739 Marie Monika Živná

*2.12.1713 – **F3**

6. František Antonín *29.8.1713, +26.9.1715

7. Rosalie *31.3.1715

8. František *15.4.1718, +22.1.1798, oo 31.1.1741 Kateřina vdova Wilsdorfová *÷1700, +8.5.1782 – **F4**

9. Bohuslav *11.10.1720, +29.11.1786, oo 29.1.1745 Anna Rampachová *12.9.1721, +4.1.1778 – **F5**

10. Anna *23.12.1722

Hana Skočková

Krátce

Staršovstvo evangelického sboru ve Mšeně rozhodlo, že i přes získanou dotaci od Státního zemědělského intervenční fondu ve výši 200 tisíc Kč a příslib obce Nebužely ve výši 50 tisíc Kč nakonec nepodnikne aktivitu směřující alespoň k částečné rekonstrukci starého evangelického hřbitova v Nebuželích.

xxx

Účastníci evangelických bohoslužeb ve Mšeně položili v neděli 12. ledna kytici k památníku obětí holocaustu ze Mšena. Připomněli si tak výročí transportu mšenských židů do Terezína v lednu roku 1943.

xxx

V neděli 26. ledna kázala při bohoslužbách ve Mšeně seniorátní vikářka Míla Hofmanová.

xxx

Zástupcem sboru na seniorátní shromáždění Jeronymovy jednoty staršovstvo zvolilo bratra Miroslava Hrdličku, jeho náhradníkem potom bratra Luboše Skopce.

xxx

Vzhledem ke koronavirové karanténě se počínaje nedělí 22. března nekonají společné bohoslužby. Nahradily je virtuální bohoslužby na You Tube kanálu mšenského evangelického sboru, které připravuje farář Michal Šimek ve spolupráci se svojí dcerou Sárrou (kamera, střih a produkce). Zájemci je mohou navštívit na webových stránkách sboru: <http://www.msencce.wbs.cz/Nahravky-bohosluzeb.html> .

Na tomto odkazu lze najít i audiozáznam posledních společných bohoslužeb z neděle 15. března.

xxx

Výroční sborové shromáždění, které se mělo konat v neděli 29. března, se bude konat též po skončení karantény.

xxx

Michal Šimek.

Nebot' Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (Jan 3,16)

Zveme všechny, kdo chtějí slyšet radostnou zvěst o vzkříšení našeho Pána Ježíše Krista, na **velikonoční sborová shromáždění na You Tube kanálu – najdete je umístěné na internetové stránce sboru -**

<http://www.msencce.wbs.cz/Nahravky-bohosluzeb.html>:

Velký pátek **10. dubna** **17:00**

Hod Boží - Velikonoční neděle **12. dubna** **10:00**

Sborové listy na internetu

Sborové listy si můžete také stáhnout na www.msencce.wbs.cz .

Salár a dary

Zaplatit salár za rok 2020, věnovat peněžní dar na opravy a provoz sboru můžete převodem na nový sborový účet vedený u Fio banky: **č.ú. 230 163 7493 / 2010**

Po skončení karantény můžete svůj dar předat osobně v kostele u bratra kurátora L. Skopce nebo sestry D. Vidnerové. Děkujeme!

Farní sbor Českobratrské církve evangelické ve Mšeně u Mělníka.

Farář Mgr. Michal Šimek, bytem v Kosmonosích,
tel.: 608 718 898, e-mail: majkl.simek@seznam.cz.

Webové stránky sboru: www.msencce.wbs.cz

Bohoslužby se konají každou nedělí v 10 hodin.